ECLI:CY:EDLEF:2016:A336

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

ΕΝΩΠΙΟΝ: Ι. ΙΩΑΝΝΙΔΗ, Π.Ε.Δ.

Αρ. Γεν. Αίτησης: 338/14

Μεταξύ:

Αναφορικά με τον περί της Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικός) Νόμος του 1979, Ν.84/79

- και -

Αναφορικά με την Joint-Stock Commercial Bank "Bank of Moscow" (Open Joint-Stock Company), από τη Ρωσία

Αιτήτριας

- και -

Αναφορικά με την Povero Holdings Ltd, από τη Λευκωσία

Καθ᾽ ης η Αίτηση

- και -

Αναφορικά με την Διαιτητική Απόφαση που έχει εκδοθεί στις 4 Φεβρουαρίου 2014 στα πλαίσια της διαδικασίας Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας με αριθμό 130/2013 που διεξήχθη και αποπερατώθηκε από το Διεθνές Εμπορικό Διαιτητικό Δικαστήριο στο Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο της Ρωσικής Ομοσπονδίας

Αίτηση δια κλήσεως από την **Joint-Stock Commercial Bank "Bank of Moscow" (Open Joint-Stock Company), από τη Ρωσία**

Αιτήτρια

Αίτηση ημερ. 29.4.14 για Εγγραφή και/ή Αναγνώριση και/ή Εκτέλεση Διαιτητικής Απόφασης ημερ. 4.2.14

Ημερομηνία: 31 Μαΐου, 2016.

Εμφανίσεις:

Για Αιτήτρια: κ. Νικολάου για Πατρίκιο Παύλου και Συνεργάτες ΔΕΠΕ (κ. Θ. Φιακάς για να ακούσει απόφαση).

Για Καθ᾽ ης η Αίτηση: κα Στυλιανού για Φοίβο, Χρίστο Κληρίδη και Συνεργάτες ΔΕΠΕ (κα Μ. Ψάλτη για να ακούσει απόφαση).

Α Π Ο Φ Α Σ Η

Στις 4.2.14 εκδόθηκε στα πλαίσια Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας, Διαιτητική Απόφαση από το Διεθνές Εμπορικό Διαιτητικό Δικαστήριο (ΔΕΔΔ) του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου της Ρωσικής Ομοσπονδίας. Με την Διαιτητική Απόφαση επιδικάστηκε προς όφελος της Αιτήτριας και εναντίον της Καθ᾽ ης η Αίτηση:

«(i) Το ποσό του χρέους επί της ληξιπρόθεσμης κύριας οφειλής των $30.300.000,00 δολαρίων της ΗΠΑ.

(ii) Τα ποσά των τόκων για χρήση πιστωτικών κεφαλαίων $354.391,34 δολαρίων της ΗΠΑ.

(iii) Τα ποσά των κυρώσεων για ληξιπρόθεσμη κύρια οφειλή ύψους $2.627.537,81 δολαρίων της ΗΠΑ.

(iv) Τα ποσά των κυρώσεων επί των ληξιπρόθεσμων τόκων $496.059,02 δολαρίων της ΗΠΑ.

(v) Το ποσό των $103.133,00 δολαρίων Αμερικής για αποζημίωση των εξόδων που υπέστη η Αιτήτρια λόγω της Διαιτητικής Διαδικασίας.»

Η Αιτήτρια με την υπό εκδίκαση Αίτηση αξιώνει:

«Α. Διάταγμα για εγγραφή και/ή αναγνώριση και εκτέλεση της Διαιτητικής Απόφασης ημερομηνίας 04/02/2014 που εκδόθηκε στα πλαίσια της διαδικασίας Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας με αριθμό 114/2013 που διεξήχθη και αποπερατώθηκε από το Διεθνές Εμπορικό Διαιτητικό Δικαστήριο στο Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο της Ρωσικής Ομοσπονδίας, μεταξύ της Joint-Stock Commercial Bank "Bank of Moscow" (Open Joint-Stock Company) και της Padomic Investments Ltd.»

Η Νομική βάση της Αίτησης παρατίθεται αυτολεξεί:

«Η παρούσα αίτηση βασίζεται στα Άρθρα 2, 3, 7, 16, 18, 19, 20, 31, 34, 35 και 36 του περί Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Νόμου του 1987 (Ν 101/1987), στο Άρθρο 21 του περί Διαιτησίας Νόμου (Κεφ. 4), στα Άρθρα 2, 3 και 4 της Σύμβασης για την Αναγνώριση και Εκτέλεση Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικός) Νόμος του 1979 (Ν. 84/79), στα Άρθρα 1-6 του περί Αποφάσεων Αλλοδαπών Δικαστηρίων (Αναγνώριση, Εγγραφή και Εκτέλεση Δυνάμει Συμβάσεως) Νόμου του 2000 (Ν. 121(Ι)/2000), στον περί της Σύμβασης για την κατάργηση της νομιμοποίησης των αλλοδαπών δημοσίων εγγράφων (Κυρωτικός) Νόμος του 1972, Ν. 50/72, στους θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας Δ.1, Δ.47 0.1-3, Δ.48 Ο. 1-9,

Δ.55 και Δ.64, στη διακριτική ευχέρεια, στις συμφυείς εξουσίες και πρακτική του Δικαστηρίου.»

Η Αίτηση υποστηρίζεται από ένορκη δήλωση του δικηγόρου κ. Στυλιανού Τριλλίδη, ο οποίος αναφέρει, ανάμεσα σε άλλα, ότι είναι δεόντως εξουσιοδοτημένος από την Αιτήτρια για να προβεί εκ μέρους της στην εν λόγω ένορκη δήλωση. Αναφέρει ακόμη ότι η εκδοθείσα Διαιτητική Απόφαση, αντικείμενο της παρούσας Αίτησης, είναι τελική και εκτελεστή και ότι δεν υπάρχει οποιοσδήποτε λόγος που να συνηγορεί υπέρ της απόρριψης της Αίτησης. Έχω θέσει ενώπιον μου το περιεχόμενο της ένορκης δήλωσης και το περιεχόμενο των τεκμηρίων τα οποία επισυνάπτονται σε αυτή. Θα κάνω ειδική αναφορά, όπου ήθελε κριθεί αναγκαίο.

Η Καθ᾽ ης η Αίτηση Εταιρεία στις 12.10.15 δυνάμει διατάγματος του Δικαστηρίου ημερ. 5.10.15, καταχώρισε τροποποιημένη Ένσταση, η οποία βασίζεται στους ακόλουθους λόγους:

«Α) Η Ένορκος Δήλωση έγινε από ακατάλληλο άτομο δηλαδή από πρόσωπο που δεν γνωρίζει τα επίδικα γεγονότα ούτε μπορεί να έχει ιδίαν γνώση των γεγονότων αφού η ένορκος δήλωση δεν έγινε από νόμιμο αντιπρόσωπο της Αιτήτριας. Επίσης δεν πρέπει να ορκίζεται δικηγόρος και καμία εξήγηση δε δίδεται γιατί δεν ορκίζεται εκπρόσωπος της Αιτήτριας. Επίσης τα γεγονότα τα οποία καταθέτει ο ενόρκως δηλών δεν αφορούν μόνο γεγονότα που προκύπτουν από έγγραφα αλλά και άλλα τα οποία δεν είναι δυνατόν να γνωρίζει ο ενόρκως δηλών.

Β) Η αναγνώριση και εκτέλεση της διαιτητικής απόφασης προσκρούει στη δημόσια πολιτική και στο δημόσιο συμφέρον της Κύπρου. Η διαιτητική απόφαση είναι πολιτικού περιεχομένου από κρατική Τράπεζα η οποία αποσκοπεί στην πολιτική δίωξη των πρώην Διευθυντών της με βασικό στόχο το ψάρεμα μαρτυρίας και λήψη μαρτυρικού υλικού εναντίον τους. Δεν μπορεί η Κυπριακή Δημοκρατία να γίνει συνεργάτης της Ρωσσίας στο θέμα αυτό. Η αιτήτρια είναι Κρατική Ρωσική Τράπεζα ελεγχόμενη πλήρως από την VTB άλλη Κρατική Ρωσική εταιρεία τράπεζα η οποία ελέγχεται πλήρως και άμεσα από τη Ρωσική Κυβέρνηση. Περαιτέρω η Αίτηση είναι ενάντια στη δημοσία πολιτική και καταχρηστική επειδή όταν έγινε το επίδικο δάνειο τούτο αποτελούσε μέρος άλλων δάνειων το οποίο έγινε και σ' άλλες κυπριακές εταιρείες (περίπου 52 στον αριθμό) οι οποίες συστάθηκαν από το 2007 και έπειτα με οδηγίες της Αιτήτριας με στόχο τα δάνεια να χρησιμοποιηθούν για επενδύσεις μέσα από τις οποίες θα πληρώνονταν σταδιακά και μακροπρόθεσμα και τα έσοδα καθώς και τα περιουσιακά στοιχεία θα διατίθεντο δυνάμει καταπιστεύματος προς όφελος δικαιούχων μεταξύ των οποίων και της Bank of Moscow, Αιτήτριας. Οι Εταιρείες όπως και η Καθ' ής η Αίτηση δεν είναι τρίτοι πιστωτές κατά τη σύνηθη εμπορική ορολογία αλλά Εταιρείες που η Αιτήτρια ίδρυσε ως και Διεθνές Εμπίστευμα για τη Διαχείριση τους. Όλα έγιναν με την έγκριση της Αιτήτριας και των Ρωσικών Αρχών συμπεριλαμβανομένων των Ελενκτών της Αιτήτριας. Συνεπώς κακώς επιχειρείται η εγγραφή της δικαστικής απόφασης εφόσον η καθ' ης είναι εταιρεία που συστάθηκε από την Αιτήτρια και το επίδικο δάνειο δόθηκε στην Καθ' ης από την Αιτήτρια σαν όχημα επένδυσης το οποίο επιστράφηκε προ πολλού στην Αιτήτρια. Ο μόνος λόγος που επιχειρείται είναι επειδή θα ακολουθήσει αίτηση εκκαθάρισης της Καθ' ης και προσπάθεια διορισμού εκκαθαριστή από την Καθ' ης για πρόσβαση στους τραπεζικούς λογαριασμούς της και έγγραφα και ψάρεμα μαρτυρίας σε βάρος της πρώην διεύθυνσης της πολιτικά διωκόμενης. Οι νόμιμες αρχές της Κυπριακής Δημοκρατίας έχουν αναγνωρίσει επίσημα το πολιτικό χαρακτήρα του θέματος και αρνούνται περαιτέρω συνεργασία στις υποθέσεις αυτές. Η Κυπριακή Δικαιοσύνη δεν είναι δυνατόν να ακολουθήσει διαφορετική πορεία.

Γ) Η συμφωνία δανείου καθώς και οι συμπληρωματικές αυτού είναι άκυρες γεγονός που το γνώριζε η Αιτήτρια και δεν ανάφερε στο Διαιτητικό Δικαστήριο με αποτέλεσμα να μην μπορεί να εγκριθεί η αίτηση για αναγνώριση εκτέλεση και εγγραφή διαιτητικής απόφασης. Επιπρόσθετα τα Ρωσικά Δικαστήρια δεν έχουν ακέραιο/ανεξάρτητο στην εκδίκαση διαφορών όπως ο διάδικος στην παρούσα είναι κρατική εταιρεία ελεγχόμενη από τη Ρωσική Κυβέρνηση.

Συγκεκριμένα για την ακυρότητα η ίδια η Αιτήτρια ισχυρίζεται ότι:

1) Οι επίδικες συναλλαγές είναι άκυρες επειδή είναι αντίθετες του Ρωσικού Δικαίου.
2) Οι νόμιμοι αντιπρόσωποι της Αιτήτριας και συγκεκριμένα οι διευθυντές της στα πλαίσια των συναλλαγών της και στα πλαίσια σύναψης των επίδικων

συμφωνιών δανείου εκ μέρους γι' αυτήν ενήργησαν αμελώς, καθ' υπέρβαση των εξουσιών τους και κατά παράβαση του Ρωσικού Δικαίου.

3) Η Αιτήτρια Τράπεζα στα πλαίσια των προσπαθειών της για είσπραξη του ισχυριζόμενου οφειλόμενου ποσού ενήργησε αμελώς, καθ' υπέρβαση των εξουσιών της και κατά παράβαση του Ρωσικού Δικαίου.

4) Η Αιτήτρια Τράπεζα απαιτεί την είσπραξη ποσών στη βάση δανείου το οποίο όμως δάνειο χορηγήθηκε στα πλαίσια μιας συναλλαγής εν γνώσει της Αιτήτριας ότι παράνομα είχαν εγκριθεί από τους υπαλλήλους και/ή αντιπροσώπους και/ή διευθυντές της κατά τους δικούς της πάντοτε ισχυρισμούς. Συνεπώς η Κυπριακή Δικαιοσύνη δεν θα μπορούσε για λόγους δημόσιας πολιτικής να εγγράψει την απόφαση και γι αυτό το λόγο. Είναι προφανές ότι παραβιάστηκε η αρχή της Δικαίας Δίκης στη Ρωσία κατά παράβαση της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Δ) Η εν λόγω διαφορά δεν εμπίπτει στους όρους της Διαιτησίας γιατί στην ουσία δεν εγέρθηκε διαφορά απλώς απαίτηση για εξόφληση. Συνεπώς δεν υπήρχε θέμα για παραπομπή σε διαιτησία.

Ε) Το ισχυριζόμενο οφειλόμενο ποσό έχει εξοφληθεί προ πολλού με τη μεταβίβαση όλων row περιουσιακών στοιχείων που αποκτήθηκαν από τα δάνεια που δόθηκαν στην Αιτήτρια. Επιπρόσθετα η Καθ' ής η Αίτηση έχει καταχωρήσει την αγωγή αρ. 7537/2014 εναντίον της Αιτήτριας (Bank of Moscow) με την οποία αξιώνει μεταξύ άλλων Δήλωση του Σεβαστού Δικαστηρίου ότι τα δάνεια αυτά μεταξύ και του δανείου που δόθηκε στην Καθ' ης η Αίτηση έχουν εξοφληθεί και ότι τα ευπιστεύματα είναι έγκυρα και δεσμευτικά. Αφ' ης στιγμής τα δάνεια έχουν εξοφληθεί και αφ' ης στιγμής εκκρεμεί η αγωγή αρ. 7537/2014 για το θέμα αυτό η απόφαση δεν μπορεί να εγγραφεί. Αυτό θα είναι αντίθετο με τη δημόσια πολιτική μέρος της οποίας είναι και ο σεβασμός των εκκρεμουσών διαδικασιών και δεν είναι δυνατόν να εκκρεμεί απόφαση δια εκτέλεση η οποία έχει εξοφληθεί ή που να προδικάζει το αποτέλεσμα εκκρεμούσης Δικαστικής Διαδικασίας. Εν πάση δε περιπτώσει η εγγραφή της απόφασης κινείται από αλλότρια κίνητρα.

ΣΤ. Η συμφωνία δανείου η οποία επισυνάπτεται ως Τεκμήριο 2 στην αίτηση δεν είναι χαρτοσημασμένη κατά παράβαση των προνοιών του Νόμου 19/1963. Για να τεθεί δηλαδή ενώπιον του Σεβαστού Δικαστηρίου πρέπει να χαρτοσημανθεί αλλιώς είναι άκυρη. Εφόσον είναι άκυρη, αυτό σημαίνει όταν εκδίδετο η απόφαση στο Διαιτητικό Δικαστήριο στη Ρωσία με βάση το Κυπριακό Δίκαιο όπου σκοπείται η εκτέλεση η συμφωνία αυτή δεν ήταν έγκυρη. Ούτε η απόφαση αυτή η οποία στηρίχθηκε στην εν λόγω συμφωνία δανείου που δεν χαρτοσημάνθηκε είναι έγκυρη και τυχόν ενγραφή, αναγνώριση και εκτέλεση της θα προσέκρουε στη Δημόσια Πολιτική μέρος της οποίας είναι και η τήρηση και ο σεβασμός των ημεδαπών Νόμων. Δεν είναι δυνατόν να εγγραφεί μια διαιτητική απόφαση η οποία στηρίχθηκε σε άκυρη συμφωνία. Επιπρόσθετα η συμφωνία αυτή δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή ως αποδεικτικό στοιχείο κατά την ακροαματική διαδικασία.

Ζ) Δεν έχει παρουσιαστεί πιστοποιητικό για το τελεσίδικο και εκτελεστό της διαιτητικής απόφασης ούτε προκύπτει κάτι τέτοιο από τη Διαιτητική Απόφαση.

Η) Κατά το δίκαιο της Κυπριακής Δημοκρατίας η χρηματική απαίτηση η οποία αποκρυσταλλώθηκε δεν είναι δεκτική διαιτησίας αλλά θα έπρεπε να καταχωρηθεί αγωγή στην Κύπρο.

Θ) Η Αίτηση στηρίζεται σε εσφαλμένη νομική βάση και/ή η νομική βάση δεν είναι επαρκώς συμπληρωμένη αφού εκλείπει ο Κυρωτικός της Συνθήκης μεταξύ της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ένωσης των Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών για παροχή Νομικής Συνδρομής σε θέματα Αστικού και Ποινικού Δικαίου Νόμος 172/86 ο οποίος εφαρμόζεται στην παρούσα περίπτωση.

Ι) Έχουν παραβιαστεί οι πρόνοιες των άρθρων 24,25, 27, 28 και 31 του Νόμου 172/86 (Κυρωτικός της Συνθήκης μεταξύ της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ένωσης των Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών για παροχή Νομικής Συνδρομής σε θέματα Αστικού και Ποινικού Δικαίου Νόμος ο οποίος εφαρμόζεται στην παρούσα περίπτωση.

Κ) Δε συντρέχουν οι προϋποθέσεις έκδοσης του αιτούμενου διατάγματος.»

Η Ένσταση υποστηρίζεται από ένορκη δήλωση του κ. Μάριου Φιερού, ημερ. 5.9.14, και από συμπληρωματική ένορκη δήλωσή του ημερ. 12.10.15. Ο κ. Φιερός δηλώνει Ανώτερο Διευθυντικό Στέλεχος στην υπηρεσία της Oneworld Ltd, η οποία είναι Εταιρεία που «*διαχειρίζεται*» την Καθ᾽ ης η Αίτηση και εξουσιοδοτημένος να προβεί στις Ένορκες Δηλώσεις εκ μέρους της. Στο περιεχόμενο των ενόρκων δηλώσεων του και

των τεκμηρίων που επισυνάπτονται σε αυτές, θα κάνω αναφορά όπου ήθελε κριθεί αναγκαίο.

Και οι δύο πλευρές αγόρευσαν προς υποστήριξη των θέσεων των πελατών τους, οι οποίες ήταν διαμετρικά αντίθετες. Οι αγορεύσεις τους ήταν εμπεριστατωμένες.

Ξεκινώ από τον λόγο Ένστασης "ΣΤ" τον οποίο η Καθ᾽ ης η Αίτηση πρόβαλε μετά από τροποποίηση που πέτυχε στην Ένσταση της που είχε ήδη καταχωρίσει. Χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία, βρίσκω πως αυτός είναι αβάσιμος. Πουθενά στον Περί Χαρτοσήμων Νόμο, Ν.19/63, δεν υπάρχει πρόνοια που να υποστηρίζει τον πιο πάνω λόγο Ένστασης. Η παράλειψη χαρτοσήμανσης δεν καθιστά άκυρο το έγγραφο ή τη Συμφωνία στην οποία αναφέρεται. Η χαρτοσήμανση εγγράφου είναι απαραίτητη πριν αυτό κατατεθεί ως τεκμήριο σε δικαστική διαδικασία. Το Δικαστήριο με βάση το Άρθρο 35 του Νόμου, έχει εξουσία να διατάξει την χαρτοσήμανση εγγράφου και προς τούτο παραπέμπω στην πρόσφατη απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου ημερ. 23.11.15, Πολιτική Αίτηση αρ. 151/05, **Αναφορικά με την Αίτηση της Joint-Stock Commercial Bank "Bank of Moscow" (Open JointStock Company)**. Στην τελευταία αυτή απόφαση, αναφέρθηκαν και τα ακόλουθα τα οποία απαντούν σε κάποιους από τους ισχυρισμούς των ευπαίδευτων συνηγόρων της Αιτήτριας γύρω από αυτό το θέμα:

> *«Είναι άσχετο το κατά πόσο το όποιο τεκμήριο είναι τελικά αναγκαίο προς απόδειξη επίδικου θέματος. Η κατάθεση από μόνη της του οποιουδήποτε εγγράφου στα πλαίσια δικαστικής διαδικασίας ενεργοποιεί και το μηχανισμό χαρτοσήμανσής του, εφόσον οι πρόνοιες του περί Χαρτοσήμων Νόμου πληρούνται.»*

Οι ευπαίδευτοι συνήγοροι της Αιτήτριας εισηγήθηκαν τα ακόλουθα:

> *«Άρα στην περίπτωση που το Δικαστήριο αποφασίσει να διατάξει την Αιτήτρια να καταβάλει τέλος χαρτοσήμων για την Συμφωνία Δανείου, ζητούμε από το Δικαστήριο, στη βάση των όσων αναφέρθηκαν ανωτέρω, να συμπεριλάβει σχετική διαταγή στην τελική του απόφαση που να διατάζει την Καθ᾽ ης η Αίτηση να επιστρέψει το όποιο τέλος τυχόν πληρώσει η Αιτήτρια με απόδειξη πληρωμής του τέλους από την τελευταία.»*

Τέτοια όμως θεραπεία δεν μπορεί να χορηγηθεί στα πλαίσια της παρούσας Αίτησης. Σε περίπτωση βεβαίως που η Αιτήτρια καταβάλει οποιοδήποτε τέλος χαρτοσήμου ή πρόστιμο για την εν λόγω συμφωνία δανείου, δεν κωλύεται να το διεκδικήσει δικαστικώς εναντίον της Καθ᾽ ης η Αίτηση Εταιρείας, σε περίπτωση που θεωρεί ότι έχει αγώγιμο δικαίωμα εναντίον της.

Προχωρώ με τον λόγο Ένστασης "Α", ο οποίος αφορά κυρίως στο ότι η ένορκη δήλωση προς υποστήριξη της Αίτησης έγινε από πρόσωπο που δεν είναι νόμιμος αντιπρόσωπος της Αιτήτριας και/ή από πρόσωπο το οποίο δεν γνωρίζει τα γεγονότα. Πρόκειται περί αβάσιμου λόγου. Στην ένορκη δήλωση του κ. Στυλιανού Τριλλίδη, δικηγόρου, που υποστηρίζει την Αίτηση γίνεται αναφορά ότι αυτός είναι δεόντως εξουσιοδοτημένος από τους Αιτητές να προβεί στην ένορκη δήλωση εκ μέρους τους και για λογαριασμό τους. Σημειώνεται ότι ο κ. Τριλλίδης δεν αντεξετάστηκε. Ο τελευταίος, ανάμεσα σε άλλα, παραπέμπει σε συγκεκριμένα έγγραφα τα οποία επισυνάπτει ως Τεκμήρια στην ένορκη του δήλωση. Μελετώντας το περιεχόμενο της ένορκης του δήλωσης, διαπιστώνω πως αυτός αποκαλύπτει την πηγή γνώσης και των πληροφοριών

του. Τέλος, το γεγονός ότι η ένορκη δήλωση γίνεται από δικηγόρο, δεν καθιστά άκυρη τη διαδικασία. Εδώ είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι η Αιτήτρια είναι νομικό πρόσωπο που έχει την έδρα της στο εξωτερικό. Άλλωστε, ο κ. Τριλλίδης δεν χειρίστηκε προσωπικά την υπόθεση και συνεπώς δεν υπάρχει ο,τιδήποτε το επιλήψιμο να προβεί ο ίδιος σε ένορκη δήλωση προς υποστήριξη της Αίτησης. Όπως επανειλημμένα έχει τονιστεί, εκείνο που είναι ανεπιθύμητο είναι ο χειρισμός υπόθεσης από δικηγόρο ο οποίος ταυτόχρονα είναι και ομνύων (δες υποθέσεις **Rybolovlev v. Rybolovleva** (2010) 1(Α) Α.Α.Δ. 82, **Νικολάου v. Total Properties Ltd κ.ά** (2011) 1(Β) Α.Α.Δ. 1358, και **Alexander v. Alexander** (2013) 1(Β) Α.Α.Δ. 1093).

Η Καθ᾽ ης η Αίτηση θεωρεί ότι η Αίτηση έπρεπε να βασίζεται και στον Ν.172/86 (λόγος Ένστασης υπό "Θ"). Πρόκειται για τον «*Κυρωτικό της Σύμβασης μεταξύ της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ένωσης Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών για Παροχή Νομικής Συνδρομής σε θέματα Αστικού και Ποινικού Δικαίου Νόμο*». Η υπογραφείσα Συνθήκη την οποία ο Νόμος καλύπτει αναφέρεται σε Δικαστικές Αποφάσεις και όχι σε Διαιτητικές Αποφάσεις (δες Άρθρα 23 και 24). Σημειώνεται εδώ ότι για την αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων υπάρχει ο Περί της Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικός) Νόμος του 1979, Ν.84/79, επί του οποίου βασίζεται η Αίτηση. Ο Νόμος αυτός αναφέρεται στη Σύμβαση που αφορά στην αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων που έλαβε χώρα στην Νέα Υόρκη στις 10.6.1958.

Ο Περί Αποφάσεων Αλλοδαπών Δικαστηρίων (Αναγνώριση, Εγγραφή και Εκτέλεση Δυνάμει Συμβάσεως) Νόμος του 2000, Ν.121(Ι)/00, τον οποίο η Καθ᾽ ης η Αίτηση επίσης επικαλείται, αφορά στη διαδικασία που ακολουθείται για την εγγραφή, αναγνώριση ή εκτέλεση απόφασης αλλοδαπού Δικαστηρίου. Σύμφωνα με το περιεχόμενο του Νόμου, η διαδικασία αυτή είναι η ίδια είτε αφορά σε Απόφαση Δικαστηρίου είτε σε Απόφαση Διαιτητικού Σώματος (δες Άρθρο 3 του Νόμου, το περιεχόμενο του οποίου είναι σαφές). Όπως άλλωστε έχει λεχθεί στην υπόθεση **Υπουργός Δικαιοσύνης v. Καραμπατάκη** (2007) 1 Α.Α.Δ. 503:

> *«Το πρόβλημα, όμως, είναι πως ο Ν 121(Ι)/00 δεν αναφέρεται στο Ν 50/78 και πάντως δεν παρέχει δυνατότητα για αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων αλλοδαπού Δικαστηρίου, μη προηγουμένως υπαρκτή. Είναι ορθή επ' αυτού η εισήγηση του εφεσίβλητου, όπως τη δέχτηκε και το πρωτόδικο δικαστήριο. Ο Ν. 121(Ι)/00 δεν προσθέτει στο ουσιαστικό δίκαιο. Εξαντλείται στην ακολουθητέα διαδικασία, με δοσμένη την κατά τον τρόπο που εξειδικεύει ύπαρξη υποχρέωσης αναγνώρισης και εγγραφής. Αυτός ο τρόπος, που καθορίζει και την ευβέλεια του Ν. 121(Ι)/00, προκύπτει από την έννοια που προσδίδεται στην «απόφαση αλλοδαπού Δικαστηρίου» με το άρθρο 3(1).»*
>
> (Η υπογράμμιση γίνεται από το Δικαστήριο).

Εν κατακλείδι, ο λόγος Ένστασης που αφορά στην Νομική βάση της Αίτησης είναι αβάσιμος και απορρίπτεται. Η πιο πάνω κατάληξη συμπαρασύρει ως αβάσιμο και τον λόγο Ένστασης ότι έχουν παραβιαστεί συγκεκριμένα Άρθρα του Ν.172/86. Το ίδιο ισχύει και για τον λόγο Ένστασης ότι έπρεπε να είχε παρουσιαστεί πιστοποιητικό για το

τελεσίδικο και εκτελεστό της Διαιτητικής Απόφασης. Τα έγγραφα τα οποία απαιτούνται να προσκομιστούν, σύμφωνα με το Άρθρο IV της Σύμβασης Περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (N.84/79), είναι:

(α) το δεόντως κεκυρωμένον πρωτότυπον της αποφάσεως ή δεόντως πιστοποιημένον αντίγραφον αυτής

(β) το πρωτότυπον της εν άρθρω II αναφερομένης συμφωνίας ή δεόντως πιστοποιημένον αντίγραφον αυτής (πρόκειται για την γραπτή συμφωνία για παραπομπή των διαφορών σε Διαιτησία).

Εδώ οι Αιτητές έχουν συμμορφωθεί με τις πιο πάνω πρόνοιες. Περαιτέρω έχει προσκομιστεί εκ μέρους των Αιτητών μαρτυρία ότι η εκδοθείσα Διαιτητική Απόφαση είναι «*σύμφωνα και με το ίδιο το κείμενό της τελική και εκτελεστή*» (δες παράγραφο 10 της ένορκης δήλωσης ημερ. 30.4.14 που υποστηρίζει την Αίτηση).

Είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι η Καθ᾽ ης η Αίτηση δεν εμφανίστηκε στη διαδικασία διαιτησίας. Σχετική με το πιο πάνω είναι η παράγραφος 8 της ένορκης δήλωσης του κ. Τριλλίδη, το περιεχόμενο της οποίας παραθέτω:

> *«Το ΔΕΔΔ ενημέρωσε δεόντως την Καθ' ης η Αίτηση για την έναρξη της Διαιτητικής Διαδικασίας και την κάλεσε όπως εμφανιστεί ενώπιον του και θέσει τις θέσεις της ή τις ενστάσεις της. Η Καθ' ης η Αίτηση όμως απέτυχε να υπερασπιστεί τον εαυτό της στην Διαιτητική Διαδικασία ως ήταν το δικαίωμα της, παρόλο που ειδοποιήθηκε δεόντως δύο φορές από το ΔΕΔΔ και παρόλο που απέστειλε η ίδια δήλωση στις 23/09/2013 με την οποία επέλεξε διαιτητή και επιπρόσθετο διαιτητή στα πλαίσια της Διαιτητικής Διαδικασίας. Παραπέμπω στις σχετικές σελίδες 9, 10, και 12 της Διαιτητικής Απόφασης. Το ΔΕΔΔ έκρινε ότι η μη εμφάνιση της Καθ' ης η Αίτηση στην Διαιτητική Διαδικασία έπειτα από την δέουσα ενημέρωση της για την ύπαρξη αυτής, δεν εμπόδιζε τη διεξανωνή της ακρόασης της Διαιτητικής Διαδικασίας, η οποία έλαβε χώρα στις 13/12/2013, και την έκδοση σχετικής απόφασης.»*

Η παράλειψή της να εμφανιστεί στη διαδικασία Διαιτησίας έχει τη σημασία της, αφού όπως αναφέρθηκε στην υπόθεση **Κούλλουρου ν. Σ.Π.Ε. Αθηαίνου** (2005) 1(Β) Α.Α.Δ. 987, στην οποία ορθά παρέπεμψαν οι ευπαίδευτοι συνήγοροι των Αιτητών:

> *«Εφ' όσον η Εφεσείουσα δεν παραπονείται ότι κακώς η διαιτησία διεξήχθη στην απουσία της (που δεν εκπλήττει αφού η ίδια αν και ειδοποιήθηκε δεν παρουσιάσθηκε), ο Διαιτητής δεν μπορούσε παρά να αποφασίσει με βάση τα στοιχεία που είχε ενώπιον του. Είναι ουσιαστικά ορθή λοιπόν η απόφαση του ευπαίδευτου πρωτόδικου Δικαστή ότι η Εφεσείουσα δεν μπορούσε να θέσει ενώπιον του Δικαστηρίου θέσεις τις οποίες δεν είχε θέσει ενώπιον του Διαιτητή.»*

Η Καθ᾽ ης η Αίτηση ισχυρίζεται ότι δεν παρουσιάστηκε «*νομότυπη κλήτευση της στην διαδικασία διαιτησίας*». Στο σημείο αυτό πρέπει να σημειωθεί ότι λόγος Ένστασης ότι η Καθ᾽ ης η Αίτηση δεν ενημερώθηκε για τη διαδικασία Διαιτησίας με αποτέλεσμα να στερηθεί του δικαιώματός της να παραστεί σε αυτήν, δεν υπάρχει. Όπως αναφέρθηκε στην υπόθεση **Yugos Finance BV κ.ά. v. Halebay Holdings Ltd** (2013) 1(Α) Α.Α.Δ. 569, 579-580:

«Διαπιστώνουμε ότι ο τρόπος που αντίκρισε το ζήτημα το πρωτόδικο Δικαστήριο, το οδήγησε σε εξέταση ισχυρισμών και θέσεων εκτός των λόγων ένστασης και εκτός «δικογραφημένων θέσεων» του εφεσίβλητου, κατά τρόπο ανεπίτρεπτο.»

Ως ελέχθη, από την προσαχθείσα εκ μέρους των Αιτητών μαρτυρία (παράγραφος 8 της ένορκης δήλωσης ημερ. 30.4.14 του κ. Στυλιανού Τριλλίδη) προκύπτει ότι η Καθ᾽ ης η Αίτηση είχε ενημερωθεί για τη διαδικασία Διαιτησίας, επέλεξε όμως να μην εμφανιστεί σε αυτή και να προβάλει τις όποιες θέσεις της. Επαναλαμβάνω, λόγος ένστασης ότι δεν ενημερώθηκε για τη διαδικασία Διαιτησίας, δεν υπάρχει.

Λόγος Ένστασης "Ε" ότι το οφειλόμενο ποσό στο οποίο αναφέρεται η Διαιτητική Απόφαση έχει εξοφληθεί. Εάν συνέβαινε κάτι τέτοιο, θα ανέμενε κανείς η Καθ᾽ ης η Αίτηση να είχε προβάλει τέτοιο ισχυρισμό ενώπιον του Διαιτητικού Δικαστηρίου. Δεν το έπραξε. Αποφάσισε μετά που καταχωρίστηκε η υπό εκδίκαση Αίτηση να καταχωρίσει την Αγωγή 7537/14 (Ένδειξη «Α») εναντίον της Αιτήτριας με την οποία αξιώνει, ανάμεσα σε άλλες θεραπείες, «*Δήλωση του Σεβαστού Δικαστηρίου ότι τα δάνεια αυτά μεταξύ και του δανείου που δόθηκε στην Καθ᾽ ης η Αίτηση έχουν εξοφληθεί και ότι τα εμπιστεύματα είναι έγκυρα και δεσμευτικά*.» Δεν αποφασίζω τώρα εάν η καταχώριση της Αγωγής έγινε για να «*δημιουργήσει εντυπώσεις εκκρεμοδικίας*», ως εισηγούνται οι ευπαίδευτοι συνήγοροι της Αιτήτριας. Τα θέματα της Αγωγής αυτής, μέχρι να εκδικαστεί, παραμένουν ζωντανά. Όμως, με βρίσκουν σύμφωνο τα όσα αναφέρουν γύρω από αυτό το θέμα, ότι δηλαδή «*Αν ήταν τόσο απλό το θέμα, τότε ο κάθε ένας που θα αντιμετώπιζε μια αίτηση για εγγραφή διαιτητικής απόφασης, θα καταχωρούσε μια αγωγή αξιώνοντας δηλωτική απόφαση αποπληρωμής και έτσι θα μπορούσε να καταστρατηγήσει τόσο την διαιτητική διαδικασία, όσο και τις Διεθνείς Συμβάσεις που διέπουν το θέμα, αλλά και την δέσμευση της Κυπριακής Δημοκρατίας ότι θα τηρεί αυτές τις συμβάσεις*». Σημειώνεται βεβαίως ότι η Καθ᾽ ης η Αίτηση μπορεί, σε περίπτωση που υπάρξει εκτελεστή Απόφαση στην Κυπριακή Δημοκρατία και ληφθούν δικαστικά μέτρα εκτέλεσης εναντίον της, να προβάλει την υπεράσπιση της εξόφλησης (δες υπόθεση **Αναφορικά με την Εταιρεία Besuno Ltd**, Πολιτική Έφεση 269/09, Απόφαση ημερ. 20.2.14).

Εν κατακλείδι και αυτός ο λόγος Ένστασης απορρίπτεται.

Με τον λόγο Ένστασης υπό "Γ" προβάλλεται η θέση ότι η συμφωνία δανείου «*καθώς και οι συμπληρωματικές αυτού*» είναι άκυρες. Προς υποστήριξη του λόγου αυτού η Καθ᾽ ης η Αίτηση επικαλείται, ανάμεσα σε άλλα, ότι παραβιάστηκε η Αρχή της Δίκαιης Δίκης στη Ρωσία κατά παράβαση της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Εάν η Καθ᾽ ης η Αίτηση θεωρούσε ότι η Συμφωνία Δανείου είναι άκυρη θα μπορούσε να προβάλει αυτόν τον ισχυρισμό και να τον αιτιολογήσει ενώπιον του Διαιτητικού Δικαστηρίου. Δεν το έπραξε και δεν νομιμοποιείται εκ των υστέρων να προβάλλει στα πλαίσια της παρούσας Αίτησης ένα τέτοιο ισχυρισμό. Ως γνωστό, ο δικαστικός έλεγχος μιας Διαιτητικής Απόφασης είναι εποπτικός και σε καμιά περίπτωση έλεγχος που αφορά στην ουσία της κρίσης των Διαιτητών. Στην υπόθεση **Σ.Π.Ε.**

Αγίας Νάπας v. Κυριακίδη κ.α. (2008) 1(Α) Α.Α.Δ.716, (η οποία βεβαίως δεν αφορούσε σε εγγραφή αλλοδαπής διαιτητικής Απόφασης), λέχθηκε ότι:

> *«Η διαδικασία που οδηγεί στην εκτέλεση της διαιτητικής απόφασης ως απόφαση του δικαστηρίου, είναι, κατά την άποψη μας, ζήτημα τύπου. Για να εκτελεστεί οποιαδήποτε απόφαση Δικαστηρίου χρειάζεται η εμπλοκή του ιδίου, που αφενός την διατάσσει και ταυτόχρονα την εποπτεύει. Επομένως, η διαιτητική απόφαση πρέπει κατά κάποιο τρόπο να καταχωριστεί, να «εγγραφεί» δηλαδή στα αρχεία του πρωτοκολλητείου ως απόφαση δικαστηρίου, για να προχωρήσει η εκτέλεση της. Γι΄ αυτό το σκοπό υπεβλήθη η υπό συζήτηση αίτηση, και μάλιστα επιδόθηκε στους εφεσίβλητους για να προβάλουν ενώπιον του δικαστηρίου ο,τιδήποτε ήθελαν. με αναφορά ασφαλώς μόνο στο επίδικο θέμα, της προώθησης δηλαδή της εκτέλεσης της διαιτητικής απόφασης.»*

Το ίδιο συμβαίνει και στην περίπτωση όπου γίνεται επίκληση των προνοιών της παραγράφου 2(β) του Άρθρου V της Σύμβασης (κατά πόσο δηλαδή η Διαιτητική Απόφαση είναι αντίθετη στη δημόσια τάξη). Το βάρος βεβαίως ότι μια Διαιτητική Απόφαση είναι αντίθετη στη δημόσια τάξη το φέρει η Καθ΄ ης η Αίτηση και με τα όσα γενικά έχει αναφέρει, μετά την έκδοση της Διαιτητικής Απόφασης, βρίσκω πως δεν το έχει αποσείσει. Και αυτός ο λόγος Ένστασης κρίνεται αβάσιμος και απορρίπτεται.

Με τον λόγο Ένστασης υπό "Δ" η Καθ΄ ης η Αίτηση ισχυρίζεται ότι η εν λόγω διαφορά δεν εμπίπτει στους όρους Διαιτησίας γιατί εδώ έχει εγερθεί απαίτηση για εξόφληση. Παραπέμπουν οι ευπαίδευτοι συνήγοροι της Καθ΄ ης η Αίτηση, στην υπόθεση **Tradax v. Queensea Marine Co** (1986) 1 Α.Α.Δ. 559. Θεωρώ πως η εν λόγω υπόθεση ουδεμία εφαρμογή έχει στα γεγονότα της παρούσας υπόθεσης. Εκεί οι Εναγόμενοι είχαν παραδεχθεί ευθύνη και κατ΄ επέκταση ότι όφειλαν το ποσό που οι Ενάγοντες αξίωναν με την Αγωγή. Κρίθηκε ότι δεν υπήρχε διαφορά για να παραπεμφθεί σε Διαιτησία. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στην Απόφαση από τον Δικαστή Γ. Πική:

> *«A dispute presupposes disagreement about facts relevant to liability of the parties or the implications of such facts in law. In this case there was neither disagreement about the facts nor their effect in law as to the liability of the defendants to pay the "despatch money" provided for in the charterparties. Nor was the amount owing, in dispute. Inability on the part of the defendants to meet their contractual obligations did not give rise to a dispute between the parties. The object of arbitration is not to provide a substitute for the coercive powers of the Court to order the discharge of contractual or other obligations. Arbitration is merely an alternative forum for the elucidation of the facts and establishment of the contractual liabilities of the parties. In this case, no question ever arose between the parties about the liabilities of the defendants nor is presently a dispute pending between them. In the absence of a dispute the arbitration clause was inapplicable and the right of the plaintiffs to have recourse to the Court cannot be suspended or defeated by reference thereto.»*

(Η υπογράμμιση γίνεται από το Δικαστήριο).

Σημειώνεται εδώ ότι σύμφωνα με την Συμφωνία Δανείου, Τεκμήριο 2 στην ένορκη δήλωση που υποστηρίζει την Αίτηση, οι όποιες διαφορές, διενέξεις ή αξιώσεις που απορρέουν από αυτήν, συμπεριλαμβανομένων και αυτών που σχετίζονται με την εκτέλεση, παραβίαση, παύση ή ακυρότητα αυτής, υπόκεινται σε διαιτησία (Άρθρο 12.2 της Συμφωνίας).

Υπό το φως των πιο πάνω, και αυτός ο λόγος Ένστασης κρίνεται αβάσιμος και απορρίπτεται.

Εν κατακλείδι, βρίσκω ότι όλοι οι λόγοι Ένστασης είναι αβάσιμοι και ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις για έγκριση της Αίτησης. Η Αίτηση εγκρίνεται με έξοδα υπέρ της Αιτήτριας και εναντίον της Καθ᾽ ης η Αίτηση, όπως αυτά θα υπολογισθούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο.

Επειδή η Αιτήτρια έχει επικαλεστεί έγγραφο (Συμφωνία, Τεκμήριο 2 στην ένορκη δήλωση που υποστηρίζει την Αίτηση), δίδονται οδηγίες όπως το εκδοθέν διάταγμα να μην συνταχθεί μέχρι το έγγραφο αυτό χαρτοσημανθεί σύμφωνα με τις πρόνοιες του Νόμου.

(Υπ.) .....
Ι. Ιωαννίδης, Π.Ε.Δ.

Πιστόν αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

ΓΓ/

cylaw.org: Από το ΚΙΝΟΠ/CyLii για τον Παγκύπριο Δικηγορικό Σύλλογο